

תת"ע (חיפה) 9766-02-23 - מדינת ישראל נ' בן ישעיהו רויטל

תת"ע (חיפה) 9766-02-23 - מדינת ישראל נ' בן ישעיהו רויטלשלום חיפה

תת"ע (חיפה) 9766-02-23

מדינת ישראל

נגד

בן ישעיהו רויטל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בחיפה

[15.03.2025]

כבוד השופט אור לרנר

החלטה

בקשה לביטול פסק דין בהיעדר.

הנאשמת טוענת כי לא קיבלה מעולם זימון לדין או הודעה על ביצוע העבירה ולכן לא ידעה על קיומו של דיון. לטענתה, אישור המסירה בגין ההזמנה לדין חזר בציון "עזב". עוד טוענת הנאשמת כי לא נהגה ברכב בעת ביצוע העבירה, ומשכך מתקיים עיוות דין בעניינה.

המאשימה טוענת כי זימון לדיון נשלח ביום 26.11.23 לכתובתה הרשומה של הנאשמת במשרד הפנים, וכי נמסר לה ביום 5.12.23. בנוסף, טוענת המאשימה כי פסק הדין נמסר למבקשת כבר ביום 19.5.24, ולכן משלא הגישה בקשה על פי סד הזמנים הקבוע בחוק אין לה להלין אלא על עצמה.

ביום 9.2.25 הוריתי לנאשמת להתייחס לאישורי המסירה הסרוקים בתיק (הן להזמנה לדיון ולהן להודעה על גזר הדין), אשר חזרו בציון "לידי הנמען הרשום". בנוסף הוריתי לנאשמת לצרף פירוט ניקוד ואמצעי תיקון קודמים מרשות הרישוי. עד למועד כתיבת שורות אלו לא מילאה הנאשמת אחר החלטתי (על אף שבאת-כוחה צפתה בהחלטתי). לאחר עיון ושקילה נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

הודעה בדבר ביצוע עבירה נשלחה לנאשמת בדואר רשום ביום 22.4.21 ואכן אישור המסירה בגין דבר דואר זה חזר בציון "עזב". בהמשך, התיק הוגש לבית המשפט ונקבע דיון ליום 30.5.223. מאחר ובמועד זה לא היה בידי המאשימה אישור מסירה, הדיון נדחה ליום 16.11.23. אף מועד זה נדחה בשל מלחמת חרבות ברזל ונקבע מחדש ליום 12.5.24.

הן הפרוטוקול מיום 30.5.23 והן ההחלטה מיום 22.11.23 נשלחו לנאשמת וחזרו בציון "נמסר לנמען הרשום".

בהמשך, לאחר הנאשמת לא התייצבה לדיון הקבוע, היא נשפטה בהיעדרה ופסק הדין נשלח אליה ונמסר לנמען הרשום ביום 18.5.24.

הנאשמת טוענת בבקשתה כי קיבלה באמצעות הדואר את פסק הדין, אך טענת שזאת רק בימים האחרונים טרם הגשת הבקשה. עיון בתיק מראה כי פסק הדין נשלח לאותה כתובת אליה נשלחו הזימון לדיון וכן הפרוטוקול הקודם. לפיכך, אינה ברורה לי טענתה של הנאשמת לפיה לא קיבלה מעולם את דברי הדואר הקודמים. לאור האמור לעיל, הרי שהנאשמת זומנה לדיון כדן ואף קיבלה הודעה על פסק הדין זמן רב לפני הגשת הבקשה. באשר לטענתה של הנאשמת כי לא היא שנהגה ברכב בזמן ביצוע העבירה, הרי שטענה זו הועלתה בעלמא; ללא תימוכין; מבלי לנקוב בשמו של הנהג הנטען; ומבלי לצרף תצהיר מתאים מטעמו לאימות העובדות. במצב דברים זה, הרי שאין בידי לקבל טענה זו כלל.

לא זו אף זו, הנאשמת אף לא צירפה תצהיר מטעמה לאימות העובדות הנטענות, עובדה אשר מקימה כשלעצמה עילה לדחיית הבקשה. לעניין זה יפים דבריו של השופט כב' השופט כדורי בעפ"ת 75796-10-24 נאסר אלדין נ' מדינת ישראל:

"בהתאם להלכה הפסוקה, נאשם המבקש לבטל פסק דין שניתן נגדו בהעדרו, נדרש לפרט בבקשתו את כלל טענותיו ולצרף לבקשה אסמכתאות ותצהיר מטעמו (רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד (6) 793, 802). משלא צורף תצהיר, היה על בית משפט קמא לדחות את הבקשה על אחר." אם בכך לא די, פסק הדין נמסר לנאשמת כבר ביום 19.05.24, ובכל זאת בחרה להגיש בקשתה רק ביום 9.2.25, בשיהוי משמעותי של כמעט 9 חודשים. גם טעם זה, מצדיק לבדו דחיית הבקשה בשים לב לכך שעומדים לרשותה של הנאשמת 30 ימים בלבד להגיש בקשה מעין זו. יפים לעניין זה דבריו של כב' הש' דבור בעפ"ת 35639-04-15 (25.5.15):

"בסוף דבריי, רואה אני לנכון לשוב ולהדגיש, כי שמירה על הערוצים הפרוצדורליים והמועדים, כפי שהם קיימים בהוראות הדין, מקבלת היא משנה תוקף וחשיבות עליונה, עת מדובר ב"משפטי וענייני תעבורה". המדובר הוא בעורק חיים עיקרי וראשי המחייב השלטת כללים חדים, אחידים וברורים שסטייה מהם תתאפשר רק בהתקיים נסיבות מוצדקות, מבוססות ומיוחדות שבכוחן לפרוץ, במידתיות, את המעטפת הדיונית הקבועה בדין. הסרת המחסומים הפרוצדורליים, באופן שאינו מידתי וללא הצדקה, יכולה להביא ל"שטפון" של בקשות שיש בכוחן כדי להציף כל חלקה טובה במישור התעבורתי".

למעלה מן הצורך יצוין כי הנאשמת לא קיימה אחר החלטת בית המשפט מיום 09.02.25 ולא התייחסה לאישורי המסירה או צירפה פירוט ניקוד ואמצעי תיקון קודמים מרשות הרישוי, דבר אשר עשוי להצדיק מחיקת הבקשה במקרים המתאימים.

לאור כל האמור לעיל, לא מצאתי כי יש טעם להיענות לבקשת הנאשמת ולהורות על ביטול פסק הדין שניתן בהיעדרה. פסק הדין מיום 12.05.24 יותר על כנו.

זכות ערעור כחוק.

להודיע לצדדים.

ניתנה היום, ט"ו אדר תשפ"ה, 15 מרץ 2025, בהעדר הצדדים.